

Arrest

nr. 223 638 van 5 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Lili BRETIN
De Broquevillelaan 116/13
1200 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 juni 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 juni 2019 tot teruggedrijving en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HERIMAN, die loco advocaat C. DECORDIER en advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 25 juni 2019 met vlucht ET728 afkomstig uit Addis Abeba, Ethiopië, aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij is in het bezit van een geldig internationaal Congolees paspoort

voorzien van een visum type C, afgegeven door de Belgische Ambassade van Kinshasa op 4 juni 2019 en geldig voor een duur van 18 dagen, tussen 19 juni 2019 en 22 juli 2019.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot terugdrijving. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 25/06/2019 om 11:30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, Hoofdinspecteur

de heer / mevrouw :

naam [M. S.] voornaam [P. P.]

geboren op [...] te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...]

afgegeven te MINAFFET op : 18.01.2018

houder van het visum nr. 011983054 van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa geldig van 19.06.2019 tot 22.07.2019 voor een duur van 18 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET728 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning voor doch buiten het Atomium kent hij geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Hij is ook niet op de hoogte van de inhoud van zijn voorgelegde toeristische planning en kan geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten. De toeristische planning vermeldt ook winkelen in België doch betrokkene kent geen winkelstraten en weet ook niet wat hij eventueel zou aankopen. Verder verklaart hij ook niemand te kennen in België welke hem wegwijs kan maken.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”

Nog op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot intrekking van verzoekers visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Meneer [M.S.,P.P.]

De/het _____, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

X uw visum onderzocht.

X uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven 04.06.2019.

[...] X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Hij legt een toeristische planning voor doch buiten het Atomium kent hij geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België. Hij is ook niet op de hoogte van de inhoud van zijn voorgelegde toeristische planning en kan geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten. De toeristische planning vermeldt ook winkelen in België doch betrokkene kent geen winkelstraten en weet ook niet wat hij eventueel zou aankopen. Verder verklaart hij ook niemand te kennen in België welke hem wegwijs kan maken.

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een situatie waarbij hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te

worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker werpt in een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de onbevoegdheid van de steller van de akte op.

Hij licht het middel toe als volgt :

« La décision d'abrogation du Visa a été prise par un agent contrôleur des frontières et un attaché de l'Office des Etrangers (pièce 1).

La décision a été prise par des personnes incompétentes au vu des dispositions impératives de la loi du 15 décembre 1980 et viole donc l'article 1,2° de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015 fixant certaines attributions ministérielles.

Selon l'article 1,2° de la loi sur les étrangers,

« pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : (...)

2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences »

Selon l'article 18 de l'A.R. du 5 février 2015 :

« La Ministre de l'Asile et la Migration exerce la tutelle sur :

1° l'Office des étrangers;

2° le Commissariat général aux Réfugiés et Apatrides;

3° le Conseil du contentieux des étrangers;

4° l'Agence fédérale d'accueil des demandeurs d'asile;

5° le Centre fédéral pour l'analyse des flux migratoires, la protection des droits fondamentaux des étrangers et la lutte contre la traite des êtres humains. »

En vertu de l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015, la Ministre à l'asile et la migration exerce la tutelle sur l'Office des Etrangers. Ce dernier est par conséquent compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

L'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du Ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et d'éloignement des étrangers, prévoit des délégations pour certaines compétences du Ministre au personnel de l'office des étrangers.

Cet arrêté ministériel n'implique pas les décisions en application de l'article 34 1/2 du Code des Visas.

En l'espèce, la décision attaquée n'est pas une décision prise en application de la loi du 15 décembre 1980 mais en directe application des articles précités du Code Visa.

La décision est signée par Monsieur [J.N.], attaché et Monsieur l'inspecteur en chef, [N.M.].

Il ne ressort pas de l'arrêté que cet attaché ou cet inspecteur ait reçu la délégation de compétence nécessaire pour pouvoir adopter la décision entreprise. La compétence appartient donc uniquement au à la ministre.

Par conséquent, la décision d'abrogation de visa l'encontre du requérant a été adoptée par un organe non compétent.

Le fait que l'article 3 alinéa 1er 3° reprend les mêmes critères n'énervé en rien ces constats.

En effet, il s'agit d'actes juridiques distinct reposant sur des bases légales différentes :

L'abrogation est prise en application de l'application 34 du Règlement n°810/2009 et le refoulement sur pied de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 3 qui a été modifié par la loi du 24 février 2017, loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale et « correspondent substance aux motifs de refus d'entrée prévus à l'article 14 du Code frontières Schengen, lu en combinaison avec son article 6 » .

Si le législateur a estimé nécessaire de déterminer et préciser les autorités compétentes pour faire application de l'article 14 du Code Schengen, il devait en être de même pour l'article 34 du même code.

En outre, à la lecture des décisions prises on ne sait déterminer si c'est Monsieur l'attaché qui a pris la décision ou l'inspecteur.

Aussi, il est impossible de déterminer qui a procédé à l'audition, et ce en l'absence d'interprète.

La compétence de l'auteur de l'acte étant d'ordre public, la décision est illégale, de sorte le moyen est prima facie sérieux.

Il y a par conséquent lieu de suspendre la décision d'abrogation de visa et la décision de refoulement qui est en est le corollaire, car elle ne pourrait pas être prise et exécuté en l'absence de la décision d'abrogation du visa. »

2.3.2.2. De eerste bestreden beslissing is getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

[...]”.

2.3.2.3. Uit deze bepaling blijkt dat een beslissing die wordt getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet concreet kan uitgaan van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat deze minister op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden - zoals gewijzigd door het koninklijk van 20 januari 2019 - de voogdij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.2.4. Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...]; artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; [...].

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1.”

2.3.2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat administratief assistent [J.N.] zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing heeft genomen. Hij steunde zich hierbij op een verslag van een hoofdinspecteur van de grenspolitie.

Het administratief dossier bevat een akte tot aanstelling van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, de heer F. Roosemont, van 16 februari 2016 dat gelet op artikel 6, § 2 van voormeld koninklijk besluit de heer [J.N.], administratief assistent, wordt aangesteld om de bevoegdheden uit te oefenen die worden gedelegeerd aan de persoonsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens artikel 6, § 1 van voormeld ministerieel besluit en te beslissen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring en de opheffing van een visum.

2.3.2.6. Op basis van de hiervoor aangehaalde wettelijke bepalingen, en de akte van aanstelling van 16 februari 2016, moet worden aangenomen dat administratief assistent [J.N.] als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie bevoegd is voor het nemen van zowel een beslissing tot terughouding als een beslissing tot intrekking van het visum. Het zijn de met

de grenscontrole belaste autoriteiten die zorg dienen te dragen voor de uitvoering van deze beslissingen.

De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen dat de tweede bestreden beslissing is genomen door een persoon die niet bevoegd is om deze akte te stellen en dat enkel de Minister ze kon treffen.

2.3.2.7. Uit de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017, meer bepaald tot vervanging van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de redenen van weigering van toegang in wezen overeenkomen met de redenen voor weigering van toegang bepaald in artikel 14 van de Schengengrenscore, gelezen in samenhang met zijn artikel 6 (*Parl.St.* Kamer 2016-2017, 2215/001, p.11 e.v.). Het betreft meer bepaald Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore). Artikel 34.2 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), waarnaar verzoeker verwijst en waarvan de tweede bestreden beslissing de toepassing vormt, regelt de intrekking van een visum. Verordeningen zijn direct toepasbaar en hoeven niet te worden omgezet in nationale wetgeving maar het mag wel. Enkel wanneer nationale wetgeving in strijd is met een Verordening zal de nationale wetgeving op dit punt buiten beschouwing moeten worden gelaten. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat artikel 3, eerste lid, 3°, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet waaraan het hogervermeld ministerieel besluit van 18 maart 2009 uitvoering verleent, strijdig is met de Schengengrenscore of met de Visumcode.

2.3.2.8. Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.9. In een eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 14 en 34 van de Visumcode.

Hij stelt als volgt:

“Les décisions manquent de motivation et de cohérence ;

Attendu que la partie adverse reproche au requérant de ne pas disposer des documents requis (article 3, §1er , 3° de la loi du 15 décembre 1980) ;

Que cette affirmation est fausse ;

Le requérant dispose des documents suivants :

- *d'un passeport congolais valable ; (pièce 2)*
- *d'un visa délivré le 04.06.19, valable du 19 juin 2019 au 22 juillet 2019 ; (pièce 3)*
- *des justificatifs relatifs à son hébergement, soit une réservation à l'hôtel Albert, sis à 1030 Schaerbeek, Rue Royale-Sainte-Marie 27 ; (pièce 7)*
- *des justificatifs relatifs à l'itinéraire, soit la réservation de son billet aller-retour auprès de la compagnie aérienne Ethiopian Airlines : billet aller : 24 juin 2019 (pièce 4) et billet retour : 7 juillet 2019 (pièce 5) ;*
- *d'un assurance voyage couvrant la période du 25 juin 2019 au 8 juillet 2019 ; (pièce 6)*
- *de cartes de crédit prouvant ses moyens de subsistance à suffisance ; (pièce 8)*
- *des moyens de subsistance ; (pièces 8 et 16)*

Dès lors, les documents requis étaient en possession du requérant ;

Les documents requis ont été vérifiés préalablement par les autorités consulaires, qui les ont acceptés comme étant valables ;

De plus, le requérant est un fonctionnaire de l'Etat congolais (ministère des Finances) et est rigoureux ;

Le requérant a été empêché de passer les frontières par un agent appartenant à la police des frontières, qui ne parlait pas bien le français et qui ne voulait pas parler le français ;

L'agent a prétendu qu'il ne comprenait pas ce que le requérant lui expliquait ;

Le requérant ne savait pas s'expliquer en néerlandais et était fort fatigué après un long voyage;

Le requérant a été amené à s'expliquer en anglais, alors que le requérant l'informé qu'il parlait le français ;

Il y a eu un manque de compréhension ;

Le parcours touristique jugée par le Consulat belge comme étant valable a été déclaré non valable par l'agent des frontières ;

Le requérant a été immédiatement invité à quitter le poste de contrôle, sans lui permettre de s'expliquer dans sa langue et sans lui faire connaître les raisons de sa privation de liberté ;

Aucun interprète n'a été invité à traduire ses propos lors de l'audition du requérant menée par l'agent néerlandophone ;

Les actes attaqués ont été pris en néerlandais, sans que le requérant puisse être interrogé dans sa langue auparavant et sans qu'il en comprenne le contenu ;

De plus, l'acte est en néerlandais, ce qui prouve à suffisance la violation des articles 41 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Le visa a été octroyé par les autorités du consulat belges en RDC pour un séjour touristique ;

Les raisons de son séjour et le parcours touristique ont été préalablement vérifiés par les autorités du consulat belge en RDC avant la délivrance du visa ;

Qu'il est dès lors étonnant que la partie adverse lui reproche au moment où il se présente à la frontière alors qu'il est tenu de respecter les exigences de la confiance légitime et de la sécurité juridique érigées en principes généraux du droit (Cass. 20 NOVEMBRE 2014 C.13.0435.F/1) ; (cette phrase ne veut rien dire à reformuler)

Que par son attitude et ses agissements, l'administration a violé les principes précités ;

Attendu que la partie adverse fonde sa décision sur base de l'article 3, § 1er, 3° de la loi du 15/12/1980 ;

Que cet article stipule que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé » ; (c'est le requérant qui souligne)

Que la partie adverse n'a pas tenu compte des documents en possession du requérant et des explications données par le requérant lors de son arrivée à la frontière au moment où elle a été amenée à statuer ;

Que non seulement elle viole les principes de bonne administration, de confiance légitime et de bonne administration mais elle a également outre passé le cadre défini par l'article 3, §1er, 3° de la loi à laquelle elle fait référence ;

Attendu que la motivation d'un acte administratif vise à permettre à l'administré de prendre connaissance des motifs de la décision qui est prise à son égard dans sa langue ;

Que celle-ci doit être adéquate et reposer sur des motifs exacts ;

Qu'au regard de ce qui précède, force est de constater que ce n'est pas le cas dans le cas d'espèce ;

Que par conséquent, la motivation de la décision de refoulement et la décision d'abrogation du visa sont illégales.

Il ne peut être raisonnablement contesté que la régularité de la motivation de la décision entreprise constitue un élément essentiel de sa légalité.

L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 précité dispose que :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

Il y a lieu d'entendre par motivation adéquate, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée .

Pour être adéquate, la motivation de l'acte doit être suffisante, claire, précise et concrète .

L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision .

Il est de jurisprudence constante que « si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte néanmoins, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé » .

Et encore que : « l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire de la décision, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ».

Il est par ailleurs constant que « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ; que cette obligation découle du principe de prudence, appelé aussi "devoir de minutie" » .

De même, le contrôle de la légalité d'un acte administratif implique notamment la « vérification de la réalité et de l'exactitude des faits invoqués par l'autorité administrative, le juge examinant si la décision s'appuie sur une motivation que n'entache aucune erreur manifeste d'appréciation ou de fait » (et si l'autorité administrative « a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis » .

Il s'agit également de vérifier si elle « n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation » .

En l'espèce, la partie requérante justifie le retrait de l'acte en s'appuyant sur l'article 34.2 du Code Visa et pour les motifs suivants :

- Il fournit un planning touristique et démontrerait qu'il n'a pas connaissance du contenu de son planning touristique ;
- Il ne sait pas donner des informations quant aux activités touristiques qu'il fera en Belgique ;
- Le planning touristique fait état de magasins mais le requérant ne connaît aucune rue marchande et ne sait pas ce qu'il va acheter ;
- Il déclare qu'il ne connaît personne ;

Le requérant précise que toutes ces allégations sont fausses ;

Lors de son interrogatoire, la personne en charge de son audition ne parlait pas bien le français et de ce fait, il y a eu un problème de compréhension ;

On lui a dit de répéter le parcours et le nom des rues où se trouvaient les magasins lui ont échappés car il savait qu'il se rendait au centre-ville près du City 2, de la Grand Place et du Sablon ;

Le requérant n'a pas été informé que son parcours touristique devait être détaillé ;

Le requérant avait pris contact avec une agence, qu'il lui a conseillé de se rendre au point touristique pour avoir de plus amples informations quant au choix des visites;

Il voulait voir les musées, qui exposent les peintres flamands et a fait part de cela ;

Le requérant souhaitait se rendre au concert SINACH & PASTOR MOISE MBIYE, qui aura lieu ce samedi 29 juin 2019 à Tour & Taxis ; (pièce 9)

Il a réservé un ticket ; (pièce 9)

Il a des amis en Belgique, soit Monsieur Mandiangu Dongo, Mademoiselle Mwanga Nema, Mademoiselle Victoire Sabimana et Monsieur Muitubile Roger qui lui ont dit de les appeler une fois qu'il sera sur place ;

Attendu que malgré les explications fournies, la partie adverse a empêché d'entrer sur le territoire belge;

L'article 34, 2 dispose :

« Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat membre de délivrance en sont informées ».

L'article 34, 4 et 34,7 dispose également :

« L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » et « Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3. Ces recours sont intentés contre l'état membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet Etat membre. Les Etats membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI ».

Article 14 du Code visa dispose quant à lui que :

« Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

- a) des documents indiquant l'objet du voyage;
- b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;
- c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquérir légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;
- d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé ».

Les conditions posées par l'article 14 du Code visa sont rencontrées et quand bien même elles ne seraient pas rencontrées ou ne seraient plus rencontrées, l'article 34.4 précise que l'abrogation n'est pas automatique et que l'Etat abrogeant doit motiver cette décision.

Ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

En outre, les conditions posées par l'article 14 du Code sont respectés ;

Que ce n'est qu'au regard d'un soupçon d'un caractère non touristique du séjour que le visa a été abrogé, sans tenir compte des déclarations de la partie requérante ;

*L'agent de contrôle n'avait pas une maîtrise suffisante du français ;
L'absence de maîtrise du français par l'agent des frontières est confirmée par la prise des décisions en néerlandais ;
Que dans ce contexte la partie requérante ne pouvait pas prendre cette décision d'abrogation de visa.
Qu'en adoptant une décision d'abrogation alors que les conditions n'étaient pas réunies, la partie adverse a violé l'article 34, §1er du Règlement n°810/2009. »*

2.3.2.10. In een tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

*“Qu'il ressort du libellé de ces dispositions européennes, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;
Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement abroger le visa de la partie requérante ;
Qu'une mesure d'abrogation de visa est une mesure très sévère et irréversible ;
Que cette motivation est digne du siècle dernier et n'est plus d'actualité vu l'avancée de la technologie et de toutes les informations des centres d'intérêt touristiques que l'on peut trouver aisément sur internet;
Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;
Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer d'un interprète, elle aurait pu fournir les informations demandées par la partie adverse.
Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;
Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire.
Que les éléments invoqués aux points 42 à 47 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante.
Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique.
Qu'elle était donc en ordre au regard de l'article 5 et de l'annexe I du règlement 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006.
Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée.
Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009.”*

2.3.2.11. Deze onderdelen van het tweede middel worden samen behandeld.

2.3.2.12. De bestreden beslissingen zijn “politiemaatregelen” die werden opgesteld in de taal van het taalgebied waar de zaak is gelokaliseerd, in casu het Nederlandstalig taalgebied waarin de luchthaven van Zaventem is gelegen, dit conform het gestelde in artikel 39, § 1 juncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken. (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569). De bestreden beslissingen zijn geen “aktes” waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het betreffen zoals gezegd politimaatregelen die werden genomen na controle of betrokkene aan de inreisvoorwaarden voldeed (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569).

De artikelen 41 en 62 van de Vreemdelingenwet houden geen afwijking in op de bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken, zodat niet valt in te zien hoe de bestreden beslissingen deze bepalingen uit de Vreemdelingenwet zouden miskennen doordat zij in het Nederlands zijn genomen. Artikel 41 van de Vreemdelingenwet heeft zelfs geen enkele betrekking op de situatie van verzoeker, nu niet blijkt dat verzoeker burger van de Unie of familielid van een burger van de Unie is. Verzoeker toont met zijn kritiek op de taal van de bestreden beslissingen niet aan dat deze beslissingen niet met redenen zijn omkleed. Nu verweerder is gebonden door de bepalingen van de Taalwet Bestuurszaken, die van openbare orde zijn, is verzoeker ook niet ernstig waar hij voorhoudt dat het nemen van de bestreden

beslissingen in het Nederlands een aanwijzing zou inhouden dat de grenscontroleambtenaar het Frans onvoldoende machtig was.

2.3.2.13. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot terughrijving is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de betrokkene niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Verzoekers visum wordt verder ingetrokken met toepassing van artikel 34.2 van de Visumcode omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. De feitelijke overwegingen die verweerder tot deze beoordeling hebben gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen. Hiermee is op het eerste zicht voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.14. Waar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.15. De Raad herinnert aan artikel 6 van de Schengengrenscore dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]. (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Voor toeristische of privéreizen is dit, wat de reisroute of –planning betreft, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

[...]. (eigen onderlijning)

Artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

2.3.2.16. Artikel 34.2 van de Visumcode luidt daarnaast als volgt:

“Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”

Artikel 34.4 van de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst luidt als volgt:

“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.”

Artikel 14 van de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst bepaalt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

[...]

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

[...]”

De bijlage II bij de Visumcode bevat een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt. Voor toeristische of privéreizen kunnen dit onder meer zijn:

“[...]

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

— bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;

— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;”.

2.3.2.17. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk in het bezit was van documenten die het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf staven, nu hij in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, een hotelreservatie, een heen- en terugticket van Ethiopian Airlines voor 24 juni en 7 juli 2019, een bewijs van ziektekostenverzekering en het bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Deze documenten werden volgens hem voorafgaandelijk ook geverifieerd door de Belgische consulaire autoriteiten. Hij stelt ambtenaar te zijn bij het ministerie van Financiën in zijn herkomstland. Verzoeker wordt evenwel de toegang tot het grondgebied geweigerd, omdat hij zijn toeristische reisdoel niet aannemelijk heeft kunnen maken ten overstaan van de grensinspectiediensten. In het verlengde van deze vaststelling wordt eveneens overgegaan tot de intrekking van zijn visum. De voormelde aangehaalde stukken zijn niet van aard te kunnen aantonen met welke doeleinden verzoeker precies naar België is gekomen. Dit betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

2.3.2.18. Verzoeker stelt verder dat zijn reisplanning en de redenen van zijn verblijf in België door het Belgische consulaat reeds als geldig zijn beoordeeld, waar zij hem het visum hebben afgeleverd.

Uit de voorgaande bespreking volgt evenwel dat artikel 3 van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C, vrijwaart verzoeker dus niet van de mogelijkheid dat hij het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen en uitleg moet kunnen geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

2.3.2.19. De bestreden beslissingen steunen op de vaststellingen dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven en hij het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden niet afdoende aannemelijk heeft kunnen maken. Hierbij wordt rekening gehouden met verzoekers verklaarde toeristische reismotief en het ter ondersteuning hiervan voorgelegde toeristisch reisprogramma voor Brussel op naam van verzoeker voor de periode van 20 juni tot 5 juli 2019.

De voorziene motiveringen komen hierop neer dat volgens verweerder verzoeker niet kan overtuigen dat het door hem voorgelegde reisprogramma overeenstemt met zijn werkelijke reisplannen en verzoeker er niet in slaagt zijn concrete reisplannen als toerist te verduidelijken. Verweerder motiveert dat verzoeker buiten het Atomium geen trekpleisters of bezienswaardigheden in België kent en hij niet op de hoogte is van de inhoud van het door hem voorgelegde toeristische programma. Hij kan geen toelichting geven met betrekking tot enige voorgenomen toeristische activiteiten. Waar de toeristische planning onder meer winkelen in België vermeldt, stelt verweerder vast dat verzoeker geen winkelstraten kent en ook niet weet wat hij eventueel zou willen aankopen. Verweerder stelt nog vast dat verzoeker verklaart niemand te kennen in België die hem wegwijs kan maken.

Het verslag van een hoofdinspecteur van de grenspolitie, zoals dit is opgenomen in het administratief dossier en waarop verweerder zich steunde bij het nemen van zijn beslissingen, maakt duidelijk dat verzoeker bij zijn aankomst op 25 juni 2019 werd gehoord en dat hij zich hierbij heeft uitgedrukt in de Franse taal. Verzoeker verklaarde alleen te reizen en voor de eerste keer naar België te komen. Hij stelde hier geen vrienden of familie te hebben en als toerist naar België te komen. Hij stelde op 7 juli 2019 een terugvlucht te hebben naar Kinshasa, via Addis Ababa. Het verslag vermeldt dat verzoeker in het bezit is van een toeristisch reisprogramma voor de periode van 20 juni tot 5 juli 2019. De hoofdinspecteur stelt in zijn verslag dat wanneer aan verzoeker vragen werden gesteld over dit reisprogramma hij enkel het Atomium kon noemen en verder niets over dit programma kon vertellen. Gevraagd wat het Atomium voorstelt en om welke reden en wanneer het werd gebouwd, kon verzoeker niet antwoorden en beperkte hij er zich toe te stellen dat het een plek is waar veel mensen samenkomen. De hoofdinspecteur stelt in zijn verslag vast dat verzoeker zijn eigen reisprogramma niet kent. Gevraagd wat verzoeker op 3 juli, wanneer het reisprogramma enkel een bezoek aan het Deliriumcafé vermeldt, heeft gepland, kon hij geen antwoord geven. Nu het programma op 4 juli 'winkelen' vermeldt, werd verzoeker nog gevraagd of hij bekende winkelstraten en/of winkels kent. Opnieuw moest verzoeker het antwoord schuldig blijven. Hij kon niet zeggen wat hij wil kopen en waar.

Gevraagd hoe verzoeker zijn verblijf zal invullen in de periode nadat zijn programma op 5 juli afloopt, tot zijn terugvlucht op 7 juli, kon verzoeker evenmin een antwoord geven.

Verzoeker toont niet aan dat enig door hem ter staving van zijn reismotieven voorgelegd stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker betoogt dat de grenscontroleambtenaar niet goed Frans sprak en geen Frans wilde praten. Hij stelt dat deze ambtenaar voorhield hem niet te begrijpen. Hij stelt nog dat hij zich niet kon uitdrukken in het Nederlands en ertoe werd gebracht Engels te spreken, terwijl hij erop wees dat hij Frans spreekt. Hij stelt dat er communicatieproblemen waren en dat zijn verklaringen niet goed zijn begrepen. Hij benadrukt voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissingen niet in zijn taal te zijn gehoord. Er was geen tolk of advocaat aanwezig.

Verzoeker geeft met zijn betoog aan dat elke normale communicatie tussen hem de controlerende inspecteur van de grenspolitie onmogelijk was, waar hij enkel goed Frans spreekt en de hoofdinspecteur van de grenspolitie deze taal niet wenste te spreken of onvoldoende machtig is. Dit betoog kan evenwel niet overtuigen.

Het verslag van de hoofdinspecteur van de grenspolitie, zoals dit voorhanden is in het administratief dossier, maakt er uitdrukkelijk melding van dat verzoeker zich tijdens het gehoor heeft kunnen uitdrukken in de Franse taal. De hoofdinspecteur maakt nergens gewag van communicatieproblemen. Op basis van het verloop van het gesprek zoals dit is weergegeven in het verslag van de hoofdinspecteur kan de Raad ook geen communicatieproblemen vaststellen. Los van de verzoeker gestelde vragen over zijn reisprogramma en concrete reisplannen, waarover verzoeker thans aangeeft te betwisten dat hij correct is gehoord, blijkt uit het verslag dat verzoeker zonder problemen de hem gestelde vragen kon beantwoorden, zoals de vragen of hij voor de eerste keer naar België komt, of hij hier vrienden of familie heeft, wat zijn reismotief is, wanneer hij zal terugreizen en waar hij zal overnachten. Hiernaar gevraagd, kon verzoeker van de hotelreservatie een foto van de reservering op zijn smartphone tonen en meedelen dat hij met zijn bankkaart 1500 euro kan afhalen. Nu bij deze gestelde vragen geen communicatieproblemen kunnen worden vastgesteld, ziet de Raad ook geen aanwijzingen voor communicatieproblemen op het ogenblik dat verzoeker werd ondervraagd over zijn reisprogramma en de concrete invulling van zijn voorgehouden toeristisch verblijf in België. Verzoeker is ook niet geheel consistent in zijn uiteenzetting. Zo stelt hij dat de hoofdinspecteur van de grenspolitie geen Frans wilde spreken terwijl hij de Nederlandse taal niet machtig is, maar terzelfdertijd dat de hoofdinspecteur niet goed Frans sprak, hetgeen impliceert dat hij wel Frans sprak met verzoeker. Verzoeker kan gelet op hetgeen voorafgaat, niet voorhouden dat hij niet de mogelijkheid had om zich in de Franse taal uit te drukken. De door verzoeker voorgehouden communicatieproblemen tussen hem en de betrokken hoofdinspecteur vinden geen steun in de voorliggende stukken en worden niet aannemelijk gemaakt. Er blijkt dan ook evenmin dat verzoeker de bijstand van een tolk behoeft. Nergens blijkt dat verzoeker op enig ogenblik overschakelde op de Engelse taal. Verzoeker geeft op zeker ogenblik in zijn bespreking ook zelf aan dat hem werd gevraagd zijn programma mondeling te herhalen en of hij de naam van winkelstraten kent. Dit bevestigt dat verzoeker de hem gestelde vragen begreep.

Verzoeker haalt de motieven niet onderuit door op te werpen dat alles te wijten zou zijn aan een gebrekkige kennis van het Frans van de met grenscontrole belaste ambtenaar die verzoeker gehoord heeft en dat het gehoor nauwelijks enkele minuten zou hebben geduurd. Hij toont dit niet aan en het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt bevat geen indicaties in dit verband. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd bijgestaan door een advocaat bij zijn gehoor, laat verzoeker na de wettelijke grondslag mee te delen van dit betoog.

Verzoeker betoogt thans dat de namen van winkelstraten *"lui ont échappés car il savait qu'il se rendait au centre-ville près du City 2, de la Grand Place et du Sablon"* ("hem ontsnapten omdat hij wist dat hij zich zou begeven naar het stadscentrum nabij City 2, de Grote Markt en de Zavel"). Hiermee lijkt verzoeker te bevestigen dat hij niet kon antwoorden op de hem gestelde vraag.

Waar verzoeker thans verwijst naar de City 2, de Grote Markt en de Zavel, of nog naar zijn voornemen om musea met Vlaamse schilders te bezoeken en een concert bij te wonen, en voorhoudt hierover verklaringen te hebben afgelegd, kan de Raad enkel vaststellen dat blijkens het verslag van de grenspolitie verzoeker deze plaatsnamen niet heeft genoemd toen hem werd gevraagd naar zijn reisplannen en hieruit niet blijkt dat hij melding maakte van te bezoeken musea of een bij te wonen

concert. Hij kon op dat ogenblik enkel het Atomium noemen, geen overige trekpleisters of bezienswaardigheden, en niet verduidelijken op welke wijze hij zijn toeristisch verblijf wenste in te vullen. Het betreft a posteriori verklaringen waarvan niet blijkt dat hij deze ook aflegde ten overstaan van de grenspolitie op het ogenblik dat hem werd gevraagd naar zijn concrete reisplannen. Er blijkt ook niet dat verzoeker het thans gevoegde concertticket voorlegde aan de grenspolitie. Hij stelt dit in wezen ook niet aan.

Verzoeker geeft thans aan vrienden te hebben in België, maar de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker aan de grenspolitie niet verklaarde geen vrienden of familie in België te hebben, waardoor het de Raad niet kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder in de bestreden beslissingen motiveerde dat ook niet blijkt dat verzoeker iemand kent in België die hem dan wegwijs kan maken in dit land.

In zoverre verzoeker thans nog stelt dat hij contact heeft opgenomen met een agentschap, dat hem adviseerde om zich naar een toeristisch punt te begeven voor meer informatie, toont hij ook niet aan dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zijn. Hiervan maakte verzoeker niet enkel geen melding ten overstaan van de grenspolitie, het betreft ook een zeer algemene bewering die niet is onderbouwd met enig begin van bewijs.

De hoofdinspecteur van de grenspolitie merkte in zijn verslag ook correct op dat de data van het reisprogramma op naam van verzoeker niet geheel overeenstemmen met zijn vluchtgegevens. Het reisprogramma neemt een aanvang op 20 juni 2019 en eindigt op 5 juli 2019. Verzoeker kwam evenwel pas aan in België op 25 juni 2019 en heeft een terugvlucht op 7 juli 2019. De betrokken hoofdinspecteur stelde vast dat verzoeker zijn eigen reisprogramma niet kende en hij evenmin kon verduidelijken hoe hij zijn verblijf zou invullen na het einde van het reisprogramma tot de terugvlucht. In het licht van deze vaststellingen toont verzoeker op het eerste zicht het kennelijk onredelijk karakter van de motieven van de bestreden beslissingen niet aan.

Verzoeker kan de motieven van de bestreden beslissingen evenmin onderuit halen door erop te wijzen dat verweerder geen rekening houdt met moderne communicatiemiddelen zoals een smartphone en internet, waarmee toeristische informatie via internet kan worden opgevraagd. Hiermee lijkt verzoeker zich niet bewust te zijn van het feit dat de controle van het doel van de reis voor een derdelander die het Schengengrondgebied wenst te betreden een binnenkomstvoorwaarde betreft die kan gecontroleerd worden en dat het in dit verband niet volstaat om algemeen te verwijzen naar zaken die consulteerbaar zijn op smartphone en internet. Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. De met grenscontrole belaste autoriteiten hebben het recht te vragen welk reisdoel verzoeker heeft en hebben eveneens het recht om concrete documenten in dit verband te eisen en verzoeker in dit verband te interviewen, die geacht kan worden om op concrete wijze zijn reisdoel toe te lichten. Verzoeker moet op het ogenblik dat hij het Schengengrondgebied betreedt, aantonen dat hij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en kan niet verwachten van de met grenscontrole belaste autoriteiten dat ze verzoeker bijkomende tijd gunnen om zijn reisdoel alsnog concreet te staven. Dit alles vindt steun in artikel 14 juncto artikel 6.1.(c) van de Schengengrenscore dat als binnenkomstvoorwaarden voorziet, het feit dat de vreemdeling het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Verzoeker overtuigt met zijn uiteenzetting niet dat het bestuur op basis van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat hij niet aannemelijk kon maken dat de door hem voorgelegde reisplanning overeenstemde met zijn werkelijk voorgenomen reisplannen en dat verzoekers reisdoel onzeker is, waardoor hij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en niet langer wordt voldaan aan de afgiftevoorwaarden van het visum.

Verzoeker heeft weliswaar een stuk overgemaakt aangaande zijn voorgehouden reisdoel, maar verweerder stelt vast dat verzoeker enkel het Atomium kan noemen en dat hij zijn eigen reisprogramma niet blijkt te kennen. Hij kan niet verduidelijken op welke wijze hij zijn voorgehouden toeristische verblijf zal invullen. Uit dit alles blijkt derhalve dat verzoeker niet zozeer wordt verweten dat hij geen documenten bij zich heeft met betrekking tot zijn reisdoel, maar wel dat hij niet kan overtuigen dat het door hem voorgelegde reisprogramma overeenstemt met zijn werkelijke reisplannen en hij zijn reisdoel niet kan concretiseren. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 34.4 van de Visumcode opwerpen. Ten overvloede voegt de Raad eraan toe dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet automatisch is overgegaan tot een intrekking van het visum op basis van de vaststellingen inzake de reisplanning die verzoeker bij zich had, maar ook dat hij

heeft doorgevraagd naar verzoekers concrete toeristische plannen en naar de eventuele aanwezigheid van vrienden of familie in dit land, en de tweede bestreden beslissing trof na te hebben vastgesteld dat verzoeker geheel onduidelijk bleef over zijn reisplannen en hij hier niemand stelt te kennen die hem dan wegwijs kan maken in dit land.

2.3.2.20. Verzoeker kan niet voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hem afgelegde verklaringen omtrent zijn toeristisch reismotief en het reisprogramma dat hij bij zich had. Het komt de Raad verder niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat verweerder op basis van de gegeven motieven, die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoeker niet in staat is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reisdoel. Voor het overige getuigt het betoog van verzoeker van de overtuiging dat hij wel degelijk alle stukken die noodzakelijk zijn heeft overgelegd en wel degelijk voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en dat verweerder getuigt van wantrouwen en kwade wil bij de bejegening van zijn zaak, maar dit alles kan de bestreden beslissingen niet doen wankelen.

2.3.2.21. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 14 en 34 van de Visumcode blijkt *prima facie* niet.

2.3.2.22. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding uitmaakt tussen het algemene belang en zijn persoonlijke belang, zodat een schending van het proportionaliteitsbeginsel op het eerste zicht evenmin blijkt.

2.3.2.23. Uit de voorgaande bespreking volgt dat het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een visum type C in zijn hoofd nog geen gerechtvaardigde verwachting kon doen ontstaan dat hij ook recht had op binnenkomst. Hij diende te weten dat hij het voorwerp kon uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten diende voor te leggen en uitleg moest kunnen geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Een miskennis van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

2.3.2.24. Het eerste en tweede onderdeel van het tweede middel zijn niet ernstig.

2.3.2.25. In een derde onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht en van het Belgische recht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het beginsel « *audi alteram partem* ».

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginsel stelt hij als volgt:

“Attendu que les actes attaqués se fondent sur la motivation décrite ci-avant ;

Force est de constater que le requérant n’a pas été entendu avant la prise de la décision.

Que Monsieur [M.] n’a pas pu opposer à la partie adverse ses arguments.

En l’espèce, la partie requérante n’a nullement été invitée à faire valoir ses éventuelles observations en français, seule langue que le requérant maîtrise ;

Monsieur [M.] n’a pas pu se prévaloir du principe général de droit repris à l’article 41 de charte des droits fondamentaux, soit le droit d’être entendu.

La décision attaquée n’a pas tenu compte des observations que le requérant aurait pu faire ;

La décision a été prise sans tenir compte d’éléments propres à la cause ;

De surcroît, dans un arrêt du 19 janvier 2016 n° 233.5112, le Conseil d’état, section du Contentieux administratif a déclaré que la partie adverse avait méconnu cette obligation en ne donnant pas l’occasion à l’étranger l’occasion d’être entendu au sujet des raisons qui s’opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit de séjour.

« Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l’obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d’instruire le dossier et donc d’inviter l’étranger à être entendu au sujet des raisons qui s’opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l’éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l’article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l’étranger de faire valoir son point de vue.

Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requiert seulement que le requérant puisse faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l’arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit. »

En l'espèce, la partie adverse a méconnue ce droit en ce qu'elle n'a pas donné l'occasion à Monsieur [M.] d'être entendu, alors que la décision affectant de manière défavorable ses intérêts a été prise.

Selon la jurisprudence du Conseil d'État, le droit d'être entendu implique que « l'autorité doit, pur statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ».

Le Conseil du contentieux des étrangers précise que ce droit d'être entendu doit permettre à l'intéressé de faire connaître, « de manière utile et effective », tous les éléments qui s'opposent à l'adoption de la mesure envisagée .

Le droit d'être entendu – s'il peut être qualifié de la sorte - s'est déroulé en quelques minute ;

Il ne ressort pas de la décision que le requérant ait été assisté d'un interprète en langue française: il n'a pas bénéficié de l'assistance préalable d'un conseil ; il n'a reçu aucune information sur le type de décision que les autorités envisageaient de prendre.

Ce faisant, la partie adverse a violé son devoir de minutie et le principe de précaution.

Or, sur base de la décision remise au requérant, rien n'indique qu'il a fait l'objet d'un entretien individuel mais au contraire qu'il a uniquement fait l'objet d'un « droit d'être entendu complété par le contrôle des frontières » le jour où la décision a été prise.

Or, il ne ressort pas de l'article 6 § 1 er de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences que « la police des frontières » est compétente pour l'application des articles 14 et 34 du Code Visa dans le cadre d'une abrogation.

Rien n'indique, dans la décision, que ce « droit d'être entendu » a été respecté dans une langue comprise par le requérant ou avec l'assistance d'un interprète.

Le moyen est sérieux prima facie, de sorte que la décision du 20/06/2019 (acte attaqué) doit être suspendue ainsi que son corolaire qui est la décision de refoulement (annexe 11). »

2.3.2.26. Verzoeker betoogt in essentie dat hij niet concreet en effectief werd gehoord.

2.3.2.27. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

2.3.2.28. Met verwijzing naar de bespreking van vorige onderdelen van het tweede middel moet worden aangenomen dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen werd gehoord en hierbij de mogelijkheid heeft gehad om verdere toelichting te geven, in de Franse taal, over zijn reisprogramma en concrete reisplannen in België. Er blijkt niet dat zich hierbij communicatieproblemen stelden. Verzoeker toont in zijn situatie ook niet concreet aan dat de duur van het horen of het gegeven dat hij geen bijstand kon genieten van een tolk of advocaat afbreuk heeft gedaan aan de hem geboden mogelijkheid om zijn reisplannen toe te lichten waardoor deze niet langer effectief was. Verzoeker geeft aan dat het gehoor slechts enkele minuten heeft geduurd, maar het verslag van de hoofdinspecteur geeft aan dat verzoeker om 8u door hem werd ontvangen en de Dienst Vreemdelingenzaken om 10u15 op de hoogte werd gesteld van de gedane vaststellingen. Ook al is het niet geheel duidelijk hoe lang het horen zelf heeft geduurd, blijkt hieruit geen overhaast werk. Aan verzoeker werden meerdere vragen gesteld, die hem voldoende in staat moeten hebben gesteld om zijn concrete reisplannen toe te lichten. Zoals reeds werd gesteld, kon verzoeker zich uitdrukken in de Franse taal en blijkt niet dat een tolk was vereist. Verder duidt verzoeker ook niet op welke grond hij diende te zijn bijgestaan door een advocaat, opdat hij rechtsgeldig zou zijn gehoord.

2.3.2.29. Een schending van de rechten van verdediging of het beginsel “*audi alteram partem*” blijkt op het eerste zicht niet.

2.3.2.30. De uiteenzetting wijst niet op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat enige door hem afgelegde verklaring zoals deze steun vindt in de voorliggende stukken ten onrechte niet is beantwoord in de bestreden beslissingen.

2.3.2.31. Het derde onderdeel van het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.32. In een derde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel toe als volgt:

« De la violation du principe de bonne administration :

Attendu que la partie adverse reproche au requérant de ne pas disposer de documents valables pour un séjour touristique ;

Que le requérant précise que lors de son interpellation du 25 juin 2019, le requérant disposait de différents éléments (réservation d'hôtel, parcours touristique,...) ;

Le requérant a précisé qu'il souhaitait visiter plusieurs villes en Belgique, soit Anvers, Bruges, Gand, ... Et qu'en ce qui concerne Bruxelles, il a cité le musée de l'art et plusieurs endroits qui étaient mentionnés dans son parcours touristique ;

Que lors de l'interrogatoire du requérant, la personne en charge de son audition ne parlait pas bien le français et de ce fait, il y a eu un problème de compréhension ;

Qu'il n'a pas été informé qu'il devait se tenir à son parcours touristique et qu'il ne pouvait pas avoir d'autres activités touristiques hormis ceux repris dans son planning ;

Que le requérant avait pris contact avec une agence, qu'il lui a conseillé de se rendre au point touristique pour avoir de plus amples informations quant au choix des visites et les événements, qui seront d'actualité ;

Attendu que malgré les explications fournies, la partie adverse s'en est pris au requérant et l'a empêché d'entrer sur le territoire belge ;

Que le principe de bonne administration qui impose à toute administration de préparer avec soin et minutie les décisions administratives qu'elle entend adopter, invoqué par la partie requérante, emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet des données de l'espèce. Le Conseil d'Etat a déjà indiqué à cet égard que « lorsque l'autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; [...] si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce [...] » (CE, arrêt n° 115.290 du 30 janvier 2003) et que « pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier; [...] » (CE, arrêt n° 190.517 du 16 février 2009) ; (CCE, 29 juillet 2016, no 172.698, p. 444) ;

Que dans le cas d'espèce, l'administration n'a pas interrogé le requérant sur la manière dont il fallait procéder et vu la difficulté de compréhension, elle n'a pas désigné un interprète quant à ce ;

Qu'elle s'est abstenue d'en faire mention au moment de la rédaction de la décision querellée ;

Que le requérant ne parle pas le néerlandais et que la communication en anglais ne pouvait pas avoir lieu ;

Qu'en égard à ce qui précède, force est de constater qu'elle n'a pas analysé le dossier avec la prudence ou le soin qu'on attendrait d'elle ;

Qu'elle n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments en sa possession au moment de la prise de décision ;

Que par conséquent, l'acte attaqué a violé le principe de bonne administration.

En ce que, la partie adverse adopte une décision de refus d'accès au territoire sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause.

Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une analyse minutie, prenant en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause.

Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte.

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » .

Que E. CEREXHE et J. VANDE LANOTTE rappellent que « Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée ».

Que dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, « Si la motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation ».

Tel est le sens du membre de phrase:

« Elle doit être adéquate ». En commission de la chambre, le ministre a estimé que « cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision ».

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991.

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice.

Que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet.

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause », ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ».

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit ».

Considérant que la motivation de la deuxième décision querellée peut être résumée comme suit :

En l'espèce, la décision d'abrogation repose sur les éléments suivants : Il fournit un planning touristique et démontrerait qu'il n'a pas connaissance du contenu de son planning touristique. Il ne sait pas donner des informations quant aux activités touristiques qu'il aura en Belgique. Le planning touristique fait état de magasins mais le requérant ne connaît aucune rue marchande et ne sait pas ce qu'il va acheter. Il déclare qu'il ne connaît personne.

Que cette motivation est contestée et ne peut pas être suivie.

Que cette motivation ne tient pas la route et est contredite par les éléments en possession de l'Etat belge (pièces 4, 5, 6, 8 et 9).

Qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision.

Qu'il apparaît en l'espèce, que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement, ceux favorables à la cause du requérant.

Que la partie requérante a joint à la requête l'ensemble des pièces qui démontre le respect des conditions posées à son séjour, notamment sa réservation d'hôtel et ses visa Schengen antérieurs.

Que dans ces conditions, la partie requérante ne peut pas comprendre la motivation de la décision querellée, contredite explicitement par des éléments objectifs.

Que dès lors que le motif déterminant (l'abrogation du visa) qui justifie la décision de refoulement ne correspond pas à la réalité des pièces dont a connaissance la partie adverse de sorte que la décision attaquée n'est pas légalement motivée en la forme et sur le fond.

Que ce faisant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation dès lors que les conclusions tirées par la partie adverse sont contraires aux informations disponibles.

Que la partie adverse a également violé les principes de prudence et de minutie dès lors qu'elle n'a pas tenu compte ou mal analysé des informations dont elle avait connaissance et n'a pas cherché à mieux s'informer sur la situation du frère de la partie requérante alors qu'elle a servi de motivation déterminante de la décision de refoulement.

Que de ces éléments que depuis le départ, la partie adverse a sciemment fait le choix de faire une analyse du dossier défavorable à la partie requérante et de lui interdire l'entrée sur le territoire.

Que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ;

Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique et ne peut pas être appliqué de manière déraisonnable et disproportionnée ;

Que l'annexe I au Règlement n°562/2006 du Règlement du Parlement européen et du Conseil dispose que :

« Les justificatifs visés à l'article 5, paragraphe 2, peuvent être les suivants:

c) pour des voyages à caractère touristique ou privé:

i) justificatifs concernant l'hébergement:

— une invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,

— une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type d'hébergement envisagé;

ii) justificatifs concernant l'itinéraire:

la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé;

iii) justificatifs concernant le retour:

un billet de retour ou un billet circulaire. » ;

C'est le requérant qui souligne ;

Que la lecture de cette annexe (utilisation du terme peuvent) permet de dire que les documents qu'elle cite sont exemplatives et que leur absence ne peut pas mener automatiquement au refoulement et refus d'entrée sur le territoire.

Que la décision contestée apparaît donc comme étant déraisonnable et disproportionnée en ne tenant pas compte des éléments favorables à la partie requérante.

Que sur les trois justificatifs de voyage prévus (justificatifs concernant l'hébergement, justificatifs concernant le retour, justificatifs l'itinéraire) par l'annexe I au Règlement 562/2006, aucun ne font pas l'objet de la moindre contestation sérieuse ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante avait un lieu de résidence touristique et suffisamment de moyens pour subvenir à ses besoins.

Que la réservation d'hôtel et son billet retour correspondaient à la durée prévue de son autorisation au séjour ;

Que le fait que la partie requérante ne puisse pas se faire comprendre par l'agent contrôleur lors du passage de la frontière ne suffit pas pour démontrer qu'elle ne venait pas en Belgique en qualité de touriste.

Que s'il avait été entendu préalablement avec un interprète, cette situation aurait été évitée.

Que dans ces conditions, dès lors qu'elle démontrait disposer de justificatifs relatifs à son hébergement, à son retour et que les informations relatives à l'itinéraire sont disponibles par internet, il apparaît déraisonnable de refouler la partie requérante parce qu'elle n'avait pas une connaissance approfondie du planning touristique qu'elle a fourni à l'agent des frontières ;

Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante remplissait les conditions pour obtenir un visa touristique, et que dans ces conditions, il apparaît disproportionné et déraisonnable de lui refuser l'entrée sur le territoire au motif qu'il n'a pas capable d'expliquer certains documents non-obligatoires dont il dispose sur lui et accessibles à tout moment et en tous lieux par internet ;

Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

Considérant que le voyage de la partie requérante devait lui permettre de visiter la Belgique et l'Europe.

Que cela est incontestablement un élément de sa vie privée de la partie requérante, notion non définie par l'article 8 de la CEDH. Que l'annexe 11 vise explicitement à empêcher que la partie requérante ne puisse poursuivre son voyage.

Que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Que ce droit garantit que la partie requérante voit ces éléments de vie privé respecté.

Que la partie adverse se devait, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que les éléments sur lesquels reposent la décision de la partie adverse sont erronées ou pas à jour ;

Qu'en toute circonstances, il apparaît disproportionné d'empêcher la partie requérante à poursuivre son voyage, élément de vie privée, de se voir sur la base d'informations inexacts».

2.3.2.33. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, volstaat een verwijzing naar de bespreking hieromtrent in het tweede middel.

2.3.2.34. Wat de ingeroepen schending van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging en van het hoorrecht betreft, herhaalt verzoeker veelal de kritiek zoals hij deze reeds uitte in zijn tweede middel. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de bespreking van het tweede middel, dat handelt over de beide bestreden beslissingen en dus ook de eerste bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij heeft verduidelijkt dat hij verschillende steden in België wil bezoeken, zoals Brugge, Antwerpen en Gent, en dat hij zou hebben verklaard dat hij in Brussel “het kunstmuseum” wil bezoeken en verschillende plaatsen in zijn reisprogramma heeft genoemd, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog van verzoeker manifest in strijd is met de stukken van het administratief dossier. Verzoeker had ook enkel een reisprogramma bij zich voor Brussel en beweert thans ineens nog veel meer verklaringen te hebben afgelegd dan dat hij voorhield in zijn tweede middel. Een en ander kan op het eerste zicht niet overtuigen.

Uit de bespreking van het tweede middel volgt verder reeds dat verzoeker wel degelijk ook in de mogelijkheid was om toelichting te geven omtrent eventuele activiteiten die niet stonden vermeld in zijn reisplanning. In de eerste bestreden beslissing leest de Raad niet zozeer dat verzoeker wordt tegengeworpen dat zijn reisplannen niet overeenstemmen met zijn reisprogramma, maar wel dat hij deze in het geheel niet kan verduidelijken.

Waar verzoeker opwerpt dat er niet automatisch mocht worden overgegaan tot een beslissing tot terugdrijving, kan eveneens worden verwezen naar de bespreking van het eerste en tweede onderdeel van het tweede middel. Verzoeker toont niet aan dat de gedane vaststellingen in strijd zijn met de voorliggende gegevens. Het komt de Raad verder noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk of disproportioneel voor dat verweerder uit de naar voor gebrachte motieven, die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoeker niet in staat was het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reisdoel. De overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden en dat de eerste bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout kan de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

Een zeer algemene verwijzing naar “het geheel van de elementen die de zaak kenmerken” vermag evenmin de eerste bestreden beslissing aan het wankelen brengen.

Prima facie wordt een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging of van het hoorrecht niet aangetoond.

2.3.2.35. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Ook legt verzoeker geen enkel begin van bewijs voor dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Hij toont niet dat hij met iemand in België of in het Schengengebied een gezin of familie vormt. Gelet op het gegeven dat het om een eerste bezoek aan Europa gaat, maakt verzoeker verder niet aannemelijk dat hij hier een beschermingswaardig privéleven heeft. Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.3.2.36. Het derde middel is niet ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

2.5. Verzoeker geeft ten slotte zelf reeds aan dat de door hem gesuggereerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie omtrent een daadwerkelijk beroep enkel is vereist voor zover de Raad in het kader van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid niet zou overgaan tot een onderzoek naar de ernst van de middelen en voor zover de Raad zich nadien uitspreekt over de gewone vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring en een gebrek aan belang zou wensen vast te stellen. Nu de Raad in het kader van de thans voorliggende vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid is overgegaan tot een onderzoek van de ernst van de middelen, blijkt geen noodzaak tot het stellen van de prejudiciële vraag. Bovendien is de snelheid waarmee de Raad in deze fase van de procedure moet optreden en de vasthouding van verzoeker aan de grens moeilijk te verenigen met het stellen van een prejudiciële vraag.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

I. CORNELIS